

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 299/2017-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Michaelou Mihalcovou, Fatranská 2/E, Košice, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžo 46/2016 a jeho rozsudkom zo 14. decembra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom

pod sp. zn. 3 Sžo 46/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom zo 14. decembra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 43 C 153/2010 zo 4. apríla 2014 uložil sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti v sume 66 € (ďalej len „uznesenie okresného súdu zo 4. apríla 2014“). Sťažovateľka, považujúc toto uznesenie za nezákonné (keďže je nezamestnaná, poberajúca len dávku v hmotnej núdzi, a v inom konaní jej takýto súdny poplatok vyrubený nebol), podala proti nemu odvolanie. Uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 788/2014 z 20. februára 2015 bolo potvrdené uznesenie okresného súdu zo 4. apríla 2014 ako vecne správne. Sťažovateľka proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie, v ktorom opäť vyjadrila nesúhlas s vyrubení súdneho poplatku a zdôraznila, že spĺňa všetky podmienky na poskytnutie právnej pomoci.

3. V súvislosti s podaným dovolaním sťažovateľka žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci doručenou 23. októbra 2015 Centru právnej pomoci, kancelária Košice (ďalej len „centrum“) požiadala o poskytnutie právnej pomoci v tomto konaní o dovolaní (vo veci uloženia povinnosti uhradiť súdny poplatok za podanú námietku zaujatosti, ktorej však všeobecnými súdmi nebolo vyhovené).

4. Centrum svojím rozhodnutím sp. zn. 811/2016-KaKE (12111/2015-KaKE), r. z. 796/2016 z 8. januára 2016 (ďalej len „rozhodnutie centra“) žiadosti sťažovateľky nevyhovelo, a teda neustanovilo jej advokáta na zastupovanie v dovolacom konaní. Svoje rozhodnutie centrum odôvodnilo tým, že vo veci, s ktorou sa sťažovateľka obrátila na túto inštitúciu, nebola splnená podmienka hodnoty sporu, čím sťažovateľka nespĺnila jednu z troch kumulatívnych podmienok na priznanie nároku na právnu pomoc. Centrum ďalej v odôvodnení rozhodnutia, ako to uvádza sťažovateľka vo svojej sťažnosti, uviedlo, že *„hodnota sporu 66 eur neprevyšuje hodnotu minimálnej mzdy, čo je podmienkou aby fyzická osoba mala právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti v zmysle § 6*

ods. 1 písm. c/ zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi v platnom znení“.

Proti predmetnému rozhodnutiu centra sa sťažovateľka včas podaným opravným prostriedkom – odvolaním domáhala jeho preskúmania, pričom v odvolaní uviedla, že *„s rozhodnutím nesúhlasí“*.

5. Krajský súd následne rozsudkom sp. zn. 1 Sp 6/2016 z 22. apríla 2016 (ďalej len *„rozsudok krajského súdu z 22. apríla 2016“*) rozhodnutie centra potvrdil. Ako uvádza sťažovateľka v sťažnosti, krajský súd v odôvodnení tohto rozsudku konštatoval, že okresný súd uznesením zo 4. apríla 2014 *„uložil sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti zo dňa 08.03.2013 vo výške 66,- eur. Predmetné uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Co/788/2014-196 zo dňa 20.02.2015. Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, a pre toto dovolacie konanie žiadala od Centra právnej pomoci Kancelária Košice poskytnutie právnej pomoci. Avšak súd v odôvodnení poznamenal, že z uvedeného skutkového stavu vyplýva, že hodnota sporu vo veci predmetného dovolacieho konania je 66,- eur a teda neprevyšuje hodnotu minimálnej mzdy v zmysle podmienok ust. § 6 ods. 1 písm. c/ zákona o poskytovaní právnej pomoci. Vzhľadom na túto skutočnosť rozhodnutie odporcu potvrdil ako vecne správne.“*.

Proti rozsudku krajského súdu z 22. apríla 2016 podala sťažovateľka odvolanie a žiadala, aby najvyšší súd tento rozsudok zrušil, *„nakoľko ho pokladá za nezákonný a neústavný“*.

6. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozsudok krajského súdu z 22.apríla 2016 potvrdil ako vecne správny.

7. Sťažovateľka zastáva názor, že krajský súd a taktiež aj najvyšší súd sa pri rozhodovaní nevysporiadali so skutočnosťou, že *„... nepriznaním právnej pomoci v dovolacom konaní, bude sťažovateľka ukrátená na svojich právach, keďže v rámci dovolacieho konania je v konaní pred súdom nevyhnutnou podmienkou právne zastúpenie, ktoré u nej po nepriznaní bezplatnej právnej pomoci absentuje. Takéto právne zastúpenie*

si sťažovateľka nemôže uhradiť z vlastných zdrojov, nakoľko sa nachádza v stave hmotnej núdze.“.

8. Sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd sa taktiež nevysporiadal so skutočnosťou, že „*pri posudzovaní hodnoty sporu za účelom priznania nároku na poskytnutie právnej pomoci nie je možné vychádzať zo sumy 66,- eur, teda len zo sumy súdneho poplatku za námietku zaujatosti, ale je nevyhnutné vychádzať z hodnoty predmetu sporu vedeného pred Krajským súdom v Košiciach, č.k. 3Co/788/2014-196 a Okresným súdom Košice II č. k. 43C/153/2010-164, kde podľa tvrdení sťažovateľky ide o hodnotu sporu vo výške nepomerne vyššej. V tomto ohľade Centrum právnej pomoci podľa tvrdení sťažovateľky pochybilo pri nepriznaní jej nároku, uvedené nebolo odstránené ani v rámci konania pred Krajským súdom v Košiciach a rovnako ani pred odvolacím súdom, teda Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Nepriznaním právnej pomoci bolo de facto sťažovateľke znemožnené účinne sa brániť v konaniach pred Krajským súdom v Košiciach č. k. 3Co/788/2014-196 a Okresným súdom Košice II č.k. 43C/153/2010-164.“.*

9. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a zrušil jeho napadnutý rozsudok. Zároveň si sťažovateľka uplatnila trovy právneho zastúpenia.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o právnej pomoci“) fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak

a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,

b) nejde o zrejmú bezúspešnosť sporu a

c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčíslieť v peniazoch.

14. Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v ústave v čl. 46 a nasl. (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces).

15. Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (porov. I. ÚS 117/05). Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (porov. II. ÚS 88/01).

16. Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka

primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

17. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejmé, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov (porov. napr. *Helle v. Fínsko*, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 19. 12. 1997, bod 60; *Rajkovič v. Chorvátsko*, č. 50943/99, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva o prijateľnosti z 3. 5. 2001, bod 2).

18. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na povahu a špecifiká správneho súdnictva podľa piatej časti v tom čase platného Občianskeho súdneho poriadku, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (porov. IV. ÚS 127/2012).

19. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či vzhľadom na námietky sťažovateľky smerujúce proti napadnutému postupu a napadnutému rozsudku najvyššieho súdu toto vykazuje známky potenciálneho porušenia jej ústavných práv alebo naopak, či sú jej námietky vzhľadom na postup najvyššieho súdu a obsah napadnutého rozsudku zjavne neopodstatnené. Z uvedeného dôvodu by nebolo ani

potenciálne možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie označených ústavných práv sťažovateľky.

20. V napadnutom rozsudku najvyššieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie krajského súdu z 22. apríla 2016 potvrdzujúce rozhodnutie centra o nepriznaní právnej pomoci sťažovateľke a ktorým teda najvyšší súd s konečnou platnosťou rozhodol vo veci žiadosti sťažovateľky o nároku na poskytnutie právnej pomoci podľa zákona o právnej pomoci, sa okrem iného uvádza, že *„Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dôvodom jeho vydania bola skutočnosť, že žalovaný správny orgán na základe priložených listinných dokladov mal za preukázané, že navrhovateľ ako žiadateľ nesplnil podmienku ustanovenú v právnej norme §6 ods. 1 písm. c) zákona č. 327/2005 Z. z., v zmysle ktorej fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčíslit' v peniazoch, ktorá podmienka je nevyhnutným predpokladom na poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 6 ods. 1 cit. zákona, s poukazom na to, že úspešným žiadateľom v konaní o priznanie nároku na právnu pomoc môže byť len ten, kto súčasne preukáže kumulatívne splnenie všetkých troch podmienok v zmysle cit. § 6 ods. 1 uvedeného zákona.“*.

Ako vyplynulo najvyššiemu súdu z priloženého administratívneho spisu, centru *„bola dňa 23.11.2015 doručená žiadosť navrhovateľky o poskytnutie právnej pomoci. Ako dôvod uviedla podanie dovolania n konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 43C/153/2010. Odporca následne vyzval navrhovateľku na doplnenie údajov k jej žiadosti, najmä aby priložila fotokópiu rozhodnutia Okresného súdu Košice II a rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, proti ktorým jej dovolanie smeruje, ďalej fotokópiu dovolania, ak už bolo podané, a aby predložila potvrdenie o poberaní a výške dávky v hmotnej núdzi. Odporca súčasne dopytoval Okresný súd Košice II o poskytnutie informácie o stave prebiehajúceho konania označeného navrhovateľkou a zaslanie fotokópii uvedených rozhodnutí okresného a krajského súdu. a kópie podaného dovolania. Tieto písomnosti odporcovi poskytol Okresný súd Košice II, . navrhovateľka vo vyjadrení na výzvu odporcu uviedla, že požadované listiny sa nachádzajú na okresnom súde v spise s uvedenou spisovou značkou. Odporca následne vyzval navrhovateľku, aby sa k predmetným písomnostiam vyjadrila. Navrhovateľka sa k uvedeným listinám nevyjadrila. Odporca si*

zadovážil aj potvrdenie o poberaní dávky v hmotnej núdzi navrhovateľky za rok 2015 z Úradu práce Sociálnych vecí a rodiny Košice.“

Ďalej najvyšší súd uviedol, že centrum rozhodnutím sp. zn. 811/2016-KaKE (12111/2015-KaKE), r. z. 796/2016 z 8. januára 2016 rozhodlo „o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci navrhovateľke. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že rozhodnutiami súdov, ktoré navrhovateľka napadla dovolaním, jej bolo uložené zaplatenie súdneho poplatku za námietku zaujatosti vo výške 66. – eur, čo je aj hodnota sporu dovolacieho konania. Hodnota minimálnej mzdy v čase rozhodovania odporcu bola stanovená na sumu 405,- eur, čo je viac ako hodnota sporu navrhovateľky, preto jej nemôže byť priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci v zmysle zákona č. 327/2005 Z. z.“

Najvyšší súd dal sťažovateľke ďalej do pozornosti skutočnosť, že centrum ako príslušný správny orgán „za účelom rozhodnutia o nároku fyzickej osoby na poskytnutie právnej pomoci musí skúmať splnenie všetkých zákonných podmienok ustanovených v právnej norme § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. a teda musí sa zaoberať aj otázkou hodnoty sporu ako jednej zo zákonných podmienok na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, pretože bez splnenia tejto podmienky, nemožno žiadaný nárok na poskytnutie právnej pomoci priznať, hoci žiadateľ ďalšie dve podmienky splnil“.

Najvyšší súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích dôvodov dospel k záveru, že centrum v danom prípade postupovalo „v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných, pre vydanie rozhodnutia, v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, vo veci rozhodol vecne a právne správne a preskúmané rozhodnutie aj náležité odôvodnil, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa napadnuté rozhodnutie správneho orgánu potvrdil v súlade so zákonom.

Po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu á napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. odvolací súd skonštatoval, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu. mure vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.“

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd rozsudok krajského súdu z 22. apríla 2016 s poukazom na § 2501 ods. 2 v spojení s § 219 ods. 1 c) Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správny potvrdil.

21. Posudzujúc procesný postup najvyššieho súdu v konaní o odvolaní sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd vo veci jej odvolania konal zákonom predpísaným procesným postupom. Postup najvyššieho súdu plne korešpondoval so zákonnými požiadavkami kladenými na postup nadriadeného súdu a požiadavkami kladenými ústavou a dohovorom na procesný postup všeobecného súdu. Z formálneho hľadiska nemožno napadnutému rozsudku najvyššieho súdu pre účely posudzovania dodržania dikcie čl. 46 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru nič vytknúť. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu spĺňa požiadavky vyplývajúce z príslušnej zákonnej reglementácie formálnej kvality rozhodnutia nadriadeného súdu tejto procesnej formy.

22. Čo sa týka skutkových a právnych záverov, a teda aj interpretácie a aplikácie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ako aj zákona o poskytovaní právnej pomoci najvyšším súdom a aj odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Najvyšší súd nijako nevybočil z medzí určených čl. 46 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoje zistenia a svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy v súlade s ich znením, obsahom i duchom.

23. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že hodnotou sporu nie je suma súdneho poplatku za vznesenie námietky zaujatosti 66 €, ale hodnota predmetu sporu vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 43 C 153/2010 (ktorá je podľa sťažovateľky nepomerne vyššia), ústavný súd uvádza, že už v rozhodnutí centra jej bolo vysvetlené, že žiadala o poskytnutie právnej pomoci v dovolacom konaní, ktoré smerovalo proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Co 788/2014 z 20. februára 2015, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu zo 4. apríla 2014 o uložení povinnosti uhradiť súdny poplatok

za sťažovateľkou vznesenú námietku zaujatosti v sume 66 € (ktorej nebolo všeobecnými súdmi vyhovené). Hodnota sporu preto predstavovala sumu 66 €.

24. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09, II. ÚS 98/2012) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

25. V zmysle svojej ustálenej judikatúry považuje ústavný súd za arbitrárne, a teda protiústavné také súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). V posudzovanej veci sťažovateľky však o takýto prípad zjavne nejde.

26. Vzhľadom na skutočnosť, že najvyšší súd ako odvolací súd svoje rozhodnutie ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil a pritom postupoval v súlade s platnou právnou úpravou, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

27. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým postupom a rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Na záver ústavný súd konštatuje, že vydaním napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorým bolo definitívne rozhodnuté vo veci žiadosti sťažovateľky o nároku na poskytnutie právnej pomoci z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok, pričom jej nebol priznaný nárok na právnu pomoc v zmysle zákona o právnej pomoci, jej právo domáhať sa ochrany svojich práv v dovolacom konaní ostalo zachované.

29. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2017